

Διαφορές Ορθόδοξου και Καθολικής Εκκλησίας

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Είναι ένα ερώτημα που γίνεται από πολλούς αδελφούς τόσο για ενίσχυση της αυτοσυνειδησίας τους, δηλαδή για να γνωρίζουν τι σημαίνει Ορθοδοξία και γιατί αξίζει να είναι κάποιος Ορθόδοξος, όσο και για να δίδουν απολογία στους αιρετικούς περί της πίστεώς τους.

Νομίζουμε ότι το ερώτημα πρέπει να τεθεί ως εξής : « Ποιές είναι οι διαφορές Ορθόδοξου Εκκλησίας και Παπισμού»· κι αυτό διότι δεν υπάρχει παρά μόνο Μ ι α Εκκλησία. Μ ι α Εκκλησία μας παρέδωσε ο Κύριος προσφέροντας ως θυσία τον Εαυτό Του. Στην Αρχιερατική Του προσευχή παρεκάλεσε τον Πατέρα Του όλοι οι άνθρωποι « ίνα ώσιν εν» και να είναι μαζί Του θεωρούντες την Δόξαν Του (Ιωαν. 17,11 και 24). Καθώς η ανθρωπότητα μετά την πτώση και την αποστασία της από τον Παράδεισο ήταν κατακερματισμένη σε άτομα, ο Χριστός εκάλεσε όλους να ενωθούν στο Ένα και μοναδικό Σώμα Του, την Εκκλησία. Γι' αυτό ομολογούμε και στο Σύμβολο της Πίστεως : (Πιστεύω) Εις Μίαν Αγίαν Καθολικήν και Αποστολικήν Εκκλησίαν». Αυτή η Μία Εκκλησία είναι η Ορθόδοξη Εκκλησία, η οποία εφύλαξε ως σήμερα ανόθευτη την Πίστη και την ιερά Παράδοση των Αγίων Αποστόλων, Μαρτύρων και Πατέρων και γι' αυτό φυλάττει ακέραιη την Θεία άκτιστη Χάρη η

οποία σώζει τον άνθρωπο. Όλες οι άλλες ενώσεις ανθρώπων, όπως είναι ο Παπισμός, που πιστεύουν στο Χριστό, όχι όπως παρέλαβον υπό των Αγίων, αλλά όπως νομίζουν εκείνοι, δεν είναι Εκκλησίες, αλλά αιρέσεις και παρασυναγωγές. Μερικοί θεολόγοι και πατέρες τις ονομάζουν « εκκλησίες», αλλά όχι κυριολεκτικά αλλά καταχρηστικώς.

Όσον αφορά στις διαφορές Ορθόδοξου Εκκλησίας και Παπισμού, θα μπορούσαν να συγκεφαλαιωθούν σε μία διαφορά, τη διαφορά αληθείας και πλάνης. Οι εσφαλμένες διδασκαλίες του Παπισμού δεν αποτελούν μικροδιαφορές από την Ορθοδοξία που μπορούν να διευθετηθούν και να εξαφανισθούν με διάφορες συζητήσεις και αλληλοϋποχωρήσεις· απαιτείται πλήρης απόρριψη, άρνησή τους και επιστροφή στην Ορθόδοξη Εκκλησία. Ας δούμε όμως τις κυριώτερες από τις διαφορές αυτές.

α) Η Ορθόδοξη Εκκλησία φρονεί ότι το Άγιο Πνεύμα εκπορεύεται εκ μόνου του Πατρός, όπως διδάσκει και το Σύμβολο της Πίστεως : « Και εις το Πνεύμα το Άγιον...το εκ του Πατρός εκπορευόμενον» και όπως ο ίδιος Χριστός μας διδάσκει : « Το Πνεύμα της αληθείας ο παρά του Πατρός εκπορεύεται» (Ιωαν. 15,26). Οι Παπικοί αντίθετα από την ευαγγελική και πατερική διδασκαλία διδάσκουν ότι το Άγιο Πνεύμα εκπορεύεται εκ του Πατρός και εκ του Υιού. Πρόκειται για το λεγόμενο Φιλιόκβε (Filioque) που σημαίνει « και εκ του Υιού». Με την αιρετική αυτή διδασκαλία εισάγεται δυαρχία μέσα στη Θεότητα, υποτίμηση του Προσώπου του Αγίου Πνεύματος και δημιουργούνται πολλά άτοπα στις σχέσεις των τριών Θείων Υποστάσεων. Συνεργάτης της ιστοσελίδας μας θα δημοσιεύσει αργότερα ειδική μελέτη του σχετικά με την πλάνη αυτή του Παπισμού και τις συνέπειές της.

β) Η Ορθόδοξη Εκκλησία διδάσκει την θεοπρεπή διάκριση Ουσίας και Ενεργειών εις την Τριαδική Θεότητα, εις την Θείαν Φύση. Η Ουσία του Θεού είναι άγνωστη και απρόσιτη στον κτιστό άνθρωπο. Οι θείες όμως ενέργειες που προέρχονται, πηγάζουν εκ της Ουσίας είναι προσιτές, μεθεκτές από τον άνθρωπο. Οι θείες αυτές ενέργειες, ως προερχόμενες από την ουσία του Θεού είναι ακτιστές. Έτσι άκτιστη ενέργεια ήταν το φως της θείας Μεταμορφώσεως στο όρος Θαβώρ. Το φως εκείνο που αξιώθηκαν να ιδούν οι Άγιοι Απόστολοι δεν είχε καμιά σχέση με το κτιστό, υλικό φως. Αυτού του φωτός μετέχουν οι Άγιοι Μάρτυρες, όπως διαβάζουμε στα Μαρτύριά τους και οι Όσιοι και δίκαιοι όπως διαβάζουμε στα Συναξάρια τους. Με την άκτιστη ενέργεια της Θείας Χάριτος αναγεννώμεθα στο Άγιο Βάπτισμα· αυτής της Χάριτος μετέχουμε κατά τη Θεία Ευχαριστία, μ' αυτή την Άκτιστη Χάρη καθαριζόμαστε από τα πάθη και γινόμαστε ένα με τον Θεό· και ο Χριστός γι' αυτό ήρθε στον κόσμο, για να προσφέρει αυτή τη Χάρη· και αυτής της Χάριτος στην πληρότητά Της θα μετέχουμε στον Παράδεισο, αν αξιωθούμε της σωτηρίας.

Λοιπόν οι Λατίνοι, οι παπικοί την Χάρη του Θεού την θεωρούν κτιστή! Έτσι και την Θεότητα υποβιβάζουν σε κτίσμα και στερούν τον άνθρωπο από τη σωτηρία, γιατί σωτηρία σημαίνει κοινωνία με τον εν Τριαδι Θεό. Και πως μπορεί να ενωθεί, να κοινωνήσει με τον Θεό ο άνθρωπος μέσω ενός κτίσματος, μιας «Χάριτος» κτιστής τάξεως; Τι καινούργιο έφερε λοιπόν ο Χριστός στον κόσμο; Πως ένωσε τα ουράνια και τα επίγεια; Να πως: Προσέλαβε την ανθρωπότητα στη θεότητα Του, την καθάρισε από την αμαρτία τη φθορά και το θάνατο και της μετέδωσε την Άκτιστη Χάρη. Την ανέβασε στο θρόνο της Θεότητας. Μέσα στην Εκκλησία, την Μία Εκκλησία, την Ορθόδοξη Εκκλησία δια του αγίου Βαπτίσματος μας προσφέρεται η άκτιστος Χάρις και μένουμε ενωμένοι με την Κεφαλή, τον Χριστό. Αυτή η αντίληψη των παπικών περί κτιστής χάριτος τους εστέρησε παντελώς την Χάρη. Γι' αυτό ο σκοπός της χριστιανικής ζωής δεν είναι για τους παπικούς ο αγιασμός, η θέωση αλλά τα πολλά καλά έργα, η πειθαρχία στο νόμο του Θεού, οι αρετές που πραγματοποιούνται με ανθρώπινη προσπάθεια, παρόμοια με των φιλοσόφων. Η απουσία της Χάριτος τους αναγκάζει να ερεθίζουν το συναίσθημα για να νοιώσουν συγκίνηση και «κατάνυξη». Αυτός είναι ο λόγος που ζωγραφίζουν όσο μπορούν πιο ρεαλιστικά και γλυκερά τον Χριστό την Παναγία και τους Αγίους· αυτός είναι ο λόγος που έχουν πολύ συναισθηματική, εντυπωσιακή και συγκινητική θρησκευτική μουσική.

γ) Εξ αιτίας της απουσίας της Θείας Χάριτος ο Παπισμός είναι φυσικό να νοιώθει ανασφαλής. Η ενότητα που βιώνουν οι τοπικές Ορθόδοξες Εκκλησίες και η οποία βασίζεται στην ενότητα της πίστεως και την κοινωνία του Αγίου Πνεύματος, το

Οποίον «όλον συγκροτεί τον θεσμό της Εκκλησίας» για τον Παπισμό θεωρείται αδιανόητη. Αυτός έχει ανάγκη από εγκόσμιους μηχανισμούς για να κρατήσει τη σιδηρά πειθαρχία των μελών του. Ποιά είναι αυτά; α) ένα πρόσωπο ισχυρό, ένα Αρχηγό, τον Πάπα β) ένα συγκεκριμένο τοπικό, επιτελικό Κέντρο, το Βατικανό και γ) έναν άτεγκτο νόμο, τον Κώδικα Κανονικού Δικαίου.

Εδώ θα μιλήσουμε μόνο για τον Πάπα. Ο Πάπας δεν είναι ένας Πατριάρχης, όπως είναι π.χ. ο Οικουμενικός Πατριάρχης. Για την Ορθόδοξη Εκκλησία ο Οικουμενικός Πατριάρχης είναι ο πρώτος μεταξύ ίσων επισκόπων σε όλη την Ορθοδοξία. Μπορεί να προεδρεύει σε κάποια μεγάλη Σύνοδο, να αναλαμβάνει κάποιες διορθώδους πρωτοβουλίες, αλλά δεν μπορεί να αποφασίζει μόνος του. Κάθε Πατριαρχείο στην Ορθόδοξη Εκκλησία είναι ελεύθερο στις αποφάσεις του, υπό τον Όρο ότι δρα σύμφωνα με το ορθόδοξα δόγματα, τις ιερές παραδόσεις και τις αποφάσεις των Οικουμενικών Συνόδων. Και όχι μόνον κάθε πατριαρχείο, αλλά και κάθε Ορθόδοξος επίσκοπος στα όρια της επαρχίας του μπορεί να αποφασίζει ελεύθερα με τις παραπάνω προϋποθέσεις. Αυτή είναι η εν Χριστώ ελευθερία της Ορθοδοξίας. Αλλά τι συμβαίνει στον Παπισμό; Ο Πάπας διαθέτει σε όλη τη δικαιοδοσία της «εκκλησίας» του το Π ρ ω τ ε ι ο. Έχει τον πρώτο και τελευταίο λόγο για τον τελευταίο διάκονο στην Παραγουάη και για τον πρώτο αρχιεπίσκοπο της Γαλλίας. Μπορεί να χειροτονεί, να προάγει και να καθαιρεί όποιον θέλει απανταχού της γης! Αποφασίζει μόνος του για όλα τα οικονομικά αλλά και για το ποιός θα ανακηρυχθεί Άγιος !

Αλλά δεν είναι μόνο αυτό. Ο Πάπας είναι και Α λ α θ η τ ο ς! Όλες του οι αποφάσεις που λαμβάνει τελικά μόνος του δεν έχουν ποτέ κανένα λάθος. Είναι ένας Θεός επί της γης! Ακόμη και οι πολυάριθμες Σύνοδοι που συγκαλεί, όποτε θέλει, έχουν απλώς συμβουλευτικό χαρακτήρα.

Με το πρωτείο και το αλάθητό του ο Πάπας κατέστη ένας τύραννος της ανθρωπότητας. Η ιστορία βοά για τα «κατορθώματά» του. Ένα από τα τελευταία του ήταν η «αγιοποίηση» του σφαγέως των Σέρβων, Στέπινατς.

δ) Πέραν των μεγάλων παρεκκλίσεων αυτών ο Παπισμός έχει εισαγάγει και άλλες πλανεμένες κακοδοξίες και πρακτικές στη πίστη και τη λατρεία του:

1) Πιστεύει στην άσπιλη σύλληψη της Παναγίας, δηλαδή δέχεται ότι η Παναγία κατά τη γέννησή της δεν είχε το προπατορικό αμάρημα, πράγμα αδύνατο στον οποιοδήποτε άνθρωπο.

2) Το σημείο του Σταυρού γίνεται με τέσσερα δάκτυλα. Το τέταρτο δάκτυλο συμβολίζει την Παναγία. Κανείς όμως άνθρωπος δεν μπορεί να σταθεί δίπλα στον

λατρευτόμενο Τριαδικό Θεό. Μ' αυτό τον τρόπο οι Παπικοί ξεφεύγουν στη Μαριολατρεία.

3) Δέχεται εκτός από την Κόλαση και τον Παράδεισο και την ενδιάμεση κατάσταση του καθαρτηρίου πυρός, όπου οι ψυχές καθαρίζονται από τις αμαρτίες τους και μπαίνουν στον Παράδεισο.

4) Χρησιμοποιεί άζυμους άρτους στη Θεία Ευχαριστία.

5) Επιβάλλει αναγκαστική αγαμία σε όλους τους κληρικούς.

6) Τελεί το Βάπτισμα δια ραντίσματος και όχι δια καταδύσεως.

7) Δεν επικαλούνται οι παπικοί κληρικοί την Χάρη του Αγίου Πνεύματος κατά την Θεία Ευχαριστία.

8) Τυποποίησε τη μετάληψη του Σώματος του Χριστού δίδοντας στους πιστούς της την Όστια, ένα στρογγυλό τυποποιημένο αρτοποιήμα. Μέχρι τη Β' Βατικάνειο Σύνοδο (1965) οι παπικοί δεν μετελάμβαναν Αίμα Χριστού!

9) Μπορεί να τελέσει κάποιος το γάμο του δι' αντιπροσώπου!

10) Τελεί το Ευχέλαιο μόνο στους ετοιμοθανάτους

11) Τελεί την εξομολόγηση μέσω καφασωτού κιγκλιδώματος

12) Σταδιακά κατήργησε όλες τις νηστείες, πλην της Μ. Παρασκευής κατά την οποία οι παπικοί τρώνε...ψάρι!

13) Κατήργησε την ιερατική αμφίεση, το ράσο.

Υπάρχουν και άλλες εκτροπές στην παπική πίστη, θεολογία και λειτουργική. Όλη η θεολογία του παπισμού, αφού απουσιάζει η Χάρις, νοσει. Ο Θεός παρουσιάζεται ως τιμωρός, ως τηρητής της θείας δικαιοσύνης. Μια αντίληψη νομικίστικη, μια συναλλαγή Θεού και ανθρώπου κυριαρχεί στα θεολογικά τους συγγράμματα. Αν και τις τελευταίες δεκαετίες υπήρξε ένας επηρεασμός της παπικής θεολογίας από την ορθόδοξη πατερική θεολογία το θέμα που παραμένει είναι ένα: Επιστροφή στην Ορθόδοξη Εκκλησία. Όσο κι αν δεχθούν την αγαθή επίδραση της Ορθοδοξίας οι παπικοί, αν δεν δεχθούν το Ορθόδοξο Βάπτισμα, την Άκτιστη Χάρη του Αγίου Πνεύματος στην ύπαρξή τους, καμιά ουσιαστική, σωτήρια αλλαγή δεν μπορεί να επέλθει στη ζωή τους. Από την άλλη, καμιά Ένωση δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί με τους θεολογίστικους ακροβατισμούς των οικουμενιστών. Η αληθής αγάπη μας προς όλους τους ετεροδόξους θα γίνει φανερή, αν τους

εξηγήσουμε ότι μέσα στο σκότος της παπικής, προτεσταντικής κλπ. αποστασίας δεν υπάρχει σωτηρία.

Πηγή: agiazoni.gr